

Hồi 383**Thiết hán nhu tình**

Hác Trường Hanh mới sáng sớm đã bị triệu đến đại sảnh gặp Nhiếp Thiên Hoàn, họ Nhiếp một mình ngồi trong sảnh uống trà, thần tình phiến muộn, sắc mặt có chút tiêu tụy, hiển nhiên đêm qua không ngủ được, hoặc ngủ cũng trở trăn thao thức. Hác Trường Hanh thầm nghĩ giả như mình đây là lần đầu tiên gặp y, khẳng định không có cách nào nghĩ được y lại là nhân vật hùng bá một phương, có thể ảnh hưởng đến sự phát triển thời cuộc hiện nay.

Sau khi thỉnh an xong, Hác Trường Hanh ngồi xuống bên cạnh y.

Nhiếp Thiên Hoàn châm trà cho hấn, bình tĩnh thốt: “Đêm hôm qua nhận được thư của Hoàn Huyền, y đã quyết định thời khắc tin Bắc Phủ bình viễn chinh thất bại lần đầu tiên truyền ra sẽ là thời khắc bọn ta ra tay hành động đối phó Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham”.

Hác Trường Hanh nhìn bộ dạng tâm sự trùng trùng của y, biết đây chỉ là khai mào, bởi muốn diệt trừ Dương, Ân hai người chắc là chuyện dễ dàng thò tay là bắt được, căn bản không cần lo lắng, cái duy nhất có thể làm cho Nhiếp Thiên Hoàn lo âu chỉ có Doãn Thanh Nhã.

Quả nhiên Nhiếp Thiên Hoàn quay sang nhìn hấn, hỏi không đầu không đuôi: “Lo xong chưa?”.

Hác Trường Hanh cẩn thận đáp: “Con đã đem tín hàm bang chủ tận tay viết và ký tên dùng phi cấp truyền thư đưa tới Thọ Dương, nội trong bốn ngày có thể đưa tới tay Hồng Tử Xuân”.

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu cười khổ: “Ta đêm hôm qua không chợp mắt được nghĩ ngợi cả đêm, tại sao ta có thể chiều chuộng Nhã nhi như vậy? Có thể đem hết những gì của ta cho nó, chưa từng trách mắng nó nửa câu. Người biết chứ?”.

Hác Trường Hanh thầm nghĩ chuyện này có thể tìm lý lẽ để nói, bất quá trong bang quả có lời đồn đại bí mật lưu truyền, nói Doãn Thanh Nhã không phải là đồ nhi mà Nhiếp Thiên Hoàn nhận nuôi từ bé, mà là con gái ruột của y, nếu không Nhiếp Thiên Hoàn đâu có coi nàng ta như mạng mình vậy”.

Hắn nói: “Thanh Nhã từ bé đã khiến người ta thích thú, làm mọi người vui vẻ, nó yêu kiều nhí nhảnh, càng làm cho người ta thương yêu, bất nhẫn trách phạt nó. Huống hồ nó thật rất hiếu thuận với bang chủ, yêu thương bao bọc bang chủ”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa nhìn xà nhà, thần sắc hệt hăng, từ từ thốt: “Ta một đời sống trong đao quang kiếm ảnh, sinh nhai liếm máu trên đầu đao, thời gian Hoàn Xung chủ sự Kinh Châu, cảm giác nguy cơ bốn bề, sớm này tối khác, cho nên ta một mực không muốn khổ lụy có gia thất, để cho ta có thể phóng tay mà làm”.

Hác Trường Hanh mù mờ, không biết y hiện tại đang nói gì, có quan hệ gì tới Doãn Thanh Nhã, chỉ còn nước tĩnh tâm lắng nghe.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng: “Xông pha trên giang hồ là phải trả một giá đắt, không phải mình giết người thì là người giết mình, nhân từ đối với địch nhân là tàn nhẫn đối với mình, tuyệt đối không thể mềm lòng. Ta sở dĩ có thể ngạo nghễ ngồi trên địa vị ngày nay đâu phải ngẫu nhiên, đều là vì ta đã luyện được một lòng dạ sắt đá, phàm cái gì bất lợi cho ta, đều dùng thủ pháp bàn tay sắt đối phó, cho nên có thể từ một tiểu bang hội địa phương khuếch triển thành một thế lực to tát có thể tranh bá Nam phương, cả Hoàn Huyền cũng phải xưng huynh đệ với ta, Đại Giang bang hưng thịnh nhất một thời cũng phải thoái thủ Biên Hoang”.

Hác Trường Hanh thành tâm: “Bang chủ tuy đối với địch nhân hạ thủ bất lưu tình, nhưng đối với bọn tôi những huynh đệ đi theo bang chủ lại có tình có nghĩa. Như lúc Hồ đại thúc có ý thoái ẩn, bang chủ liền không làm khó dễ chút nào, làm cho huynh đệ trong bang ai ai cũng tâm phục”.

Nhiếp Thiên Hoàn quay sang nhìn hắn, gật đầu: “Nói chuyện với Trường Hanh quả là một thứ hưởng thụ. Bàn tay ngoại giao siêu trác của ngươi cũng giúp cho bang ta biết bao lần không tổn một giọt máu mà khiến cho địch nhân thần phục, Lưỡng Hồ bang có thanh thế ngày nay, Trường Hanh ngươi công lao đứng trên hết”.

Hác Trường Hanh bẽn lẽn: “Nhưng con gần đây đánh đâu bại đó, không lập được công cán gì. Bang chủ càng không trách con, con càng cảm thấy khó chịu”.

Nhiếp Thiên Hoàn thốt: “Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, thuở mới lập bang, ta cũng từng mấy lượt thất bại nặng nề, địch nhân cuối cùng không phải cũng phải cúi đầu xưng thần sao? Thất bại nhất thời không trọng yếu, trọng yếu nhất là kiên trì với quyết tâm và ý chí. Ngươi thua Hoang nhân là hợp lý, đều là vì bọn ta lao sư viễn chinh, thâm nhập đất địch. Bất quá thứ hình thế bất lợi đó sẽ dần dần chuyển hướng lại, trên Đại Giang này, ai

là địch thủ của Nhiếp Thiên Hoàn ta chứ? Hiện tại thực lực của bang ta mỗi một ngày một tăng trưởng, cuối cùng sẽ có một ngày phương Nam lọt vào tay bọn ta”.

Tiếp đó đôi mắt bắn ra thần sắc đăm say nhưng nhớ năm tháng xa xưa, như đang mộng du: “Khi đó Nhã nhi vẫn còn mang tã, ta và mười bảy huynh đệ ở Vũ Lăng thành bị bang chủ Mạc Như Thị của Động Đình bang lúc đó hiệu xưng đệ nhất đại bang ở Động Đình thống lãnh hơn hai trăm thủ hạ dùng kỳ binh đột tập thành công tại Thính Hoa Các kỹ viện trú danh trong thành, chỉ còn lại một mình ta đột vây thoát ra, mình mấy vết thương lớn nhỏ không dưới mười chỗ, sinh tử chỉ treo trên đầu sợi tóc, chỗ then chốt là ta có thể chém giết ra khỏi thành”.

“Ta nghĩ chắc chết, chỉ mất máu thôi đã làm cho ta càng lúc càng yếu đi, chỉ có thể liều mạng chém giết ra Đông môn gần nhất. Mạc Như Thị công phu thuở đó hơn ta một bậc, mà hấn chính là kẻ đuổi sát ta nhất trong đám truy binh, thứ cảm giác đó có vẻ như bị Diêm la vương rượt sau lưng, thật khủng bố kinh hoàng. Vào giờ phút đó, ta nghe thấy có tiếng con nít khóc. Lúc đó người trên đường đã núp hết, ngoại trừ một thứ người, là người đi không nổi”.

Hác Trường Hanh hoàn toàn bị chuyện xưa y thuật lại hấp dẫn, phảng phất đang hóa thân thành Nhiếp Thiên Hoàn, trải qua hồi ức của y. Hấn lần đầu tiên nghe chuyện xuất thân của Doãn Thanh Nhã.

Lúc này thần sắc và biểu tình của Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn phản ánh tình huống ngày xưa, người y tuy vẫn còn ở đây, nhưng hồn phách tinh thần y lại đã về lại hồi ức mộng yểm cái ngày mười mấy năm về trước.

Nhiếp Thiên Hoàn kể tiếp: “Vào lúc đó, ta đã nhìn thấy Thanh Nhã, nó nằm bên cạnh một người đàn bà, chắc chưa đầy ba tháng tuổi, đang khóc rống lên, gương mặt bé xíu đỏ bừng lên hết, bọc trong lần vải. Người đàn bà kia đã tắt hơi, quần áo mong manh, lúc đó khí trời lạnh cóng, nhất thời ta không rõ nữ nhân chắc là mẹ của Nhã nhi kia thật ra chết vì lạnh hay là bị rượt đuổi kịch liệt sợ quá mà chết, nhưng tâm thần lại hoàn toàn bị Nhã nhi hấp dẫn, nhất thời quên đi có một đám hung thần đòi mạng đằng sau.

Hác Trường Hanh có cảm giác như bị một tảng đá ngàn cân đè lên tim, hít thở không thông thấu, nặng nề thở ra một hơi. Duyên sự đồ giữa Thanh Nhã và Nhiếp Thiên Hoàn không ngờ đã bắt đầu lúc Nhiếp Thiên Hoàn đang bị dồn ở hoàn cảnh cực đoan nhất trong cuộc đời, hấn có nằm mộng cũng không ngờ được.

Nhiếp Thiên Hoàn như hăm mình vào giờ phút đó, mặt tản phát hào quang thần thánh: “Ta đó giờ không phải là người hành hiệp trượng nghĩa, chuyện gì làm cũng đều là vì lợi ích,

phàm kẻ nào ngăn chặn ta, nhất nhất giết hết không tha, tất cả đều là để vùng vẫy đi lên, so độ với bọn phản đối ta xem mạng ai dài hơn. Nhưng vào giờ phút đó, ta lại cứ như bị khều còi một tâm tình xém chút đã quên đi, vùi giấu tận đáy lòng đã lâu, có lẽ là một chút lòng trắc ẩn, ta không ngờ không có cách nào bỏ Nhã nhi như vậy để vọt ra khỏi cửa thành với tốc độ nhanh nhất. Lúc đó đám binh vệ thủ thành đã bị trận chiến làm kinh hoàng tới mức chạy tán mác hết như những người khác, trên đường ngoại trừ hai phe địch ta đang đánh đám người chết ta sống ra, chỉ có một tiểu Nhã nhi cô độc tội nghiệp không nơi nương tựa”.

“Khi đó tiếng khóc khản giọng của Nhã nhi yếu hẳn đi, ta biết rõ trong lòng nếu không còn có ai bảo bọc giữ ấm cho nó, nó sẽ mất cái mạng nhỏ của nó. Ý niệm đó vừa thoáng qua đầu ta, ta liền dụng cước vút nó lên, ôm chặt vào lòng. Cũng cùng một lúc, nỗi sợ hãi trong đầu ta hoàn toàn tan biến, huyết nhục yếu đuối của nó đang run rẩy trong lòng ta, quấy động một thứ cảm giác kỳ dị mà ta không có cách nào hình dung được, làm cho một kẻ luôn luôn tự nhận mình vô tình sảng sinh ra tâm trạng chịu hy sinh bất cứ cái gì cho nó. Vào giờ khắc đó, ta cảm thấy thân thể đầy thương tích tựa như được rót vào một lực lượng mới, tất cả đều sáng rõ hẳn, bao nhiêu nan đề võ học trước đây nghĩ không thông, chính lúc đó thăng thốt tỉnh ngộ, lực lượng tiềm tàng được buông thả ra. Ta không cần quay đầu lại mà như tận mắt biết được Mạc Như Thị đã bức sát sau lưng ta cỡ một trượng, trường tiên trong tay hẳn đang cuốn đến cổ ta. Cho nên ta ôm Nhã nhi lăn xuống đất, trở tay phóng ra mũi phi đao cuối cùng”.

Hác Trường Hanh “ha” một tiếng kêu lên, phần tiếp đó dĩ nhiên là chuyện mà bang chúng Lương Hồ bang thường thích thú kể đến, trận chiến Vũ Lăng Nhiếp Thiên Hoàn đánh chết Mạc Như Thị, biến chuyển hoàn toàn hình thế Lương Hồ bang luôn ở hạ phong, Động Đình bang quần long vô thủ chưa đến nửa năm đã bị Nhiếp Thiên Hoàn toàn diện thảo phạt sụp đổ tan rã, khiến cho Nhiếp Thiên Hoàn trở thành bá chủ đời mới kế tục Mạc Như Thị của một dải Lương Hồ.

Nhiếp Thiên Hoàn thốt: “Sau đó ta đương nhiên thành công ẵm Nhã nhi chạy thoát”.

Lại quay sang nhìn Hác Trường Hanh, nhãn thần hồi phục lại nét tinh minh thường ngày, khe khẽ thốt: “Người hiện tại chắc đã minh bạch ta sao lại chiều chuộng dung túng Nhã nhi như vậy, nó không những là thần may mắn của ta, còn là đối tượng duy nhất mà ta dốc hết từ ái trong lòng ta, ngay từ đầu đã là như vậy. Sự thương yêu này không cầm giữ lại chút nào, cho nên ta đó giờ không trách mắng nó nửa câu, mà nó cũng chưa từng làm cho ta thất vọng. Nhưng ta không hiểu tại sao lại yêu thương nó, càng không hiểu rõ nó, chỉ biết dùng phương pháp tự nghĩ mình không sai”.

Hác Trường Hanh đó giờ rành ngôn từ, càng tự tin cực kỳ về khả năng lần mò tâm ý của người khác, nhưng sau khi nghe Nhiếp Thiên Hoàn bộc bạch, hắn không ngờ không có cách nào nói được dù chỉ một câu an ủi Nhiếp Thiên Hoàn, chỉ còn nước nghèn nghẹn: “Bang chủ!”.

Nhiếp Thiên Hoàn gơ tay ngăn hắn nói, thở dài một hơi, bình tĩnh trở lại: “Nói cũng nhiều rồi. Cái ta bây giờ khát vọng nhất là Nhã nhi về lại bên mình, ta không những không quả trách nó, còn sẽ xin nó tha thứ cho chuyện đáng hối hận ta đã tạo ra”.

oOo

Yến Phi đứng ở bờ bắc Hoàng Hà, lòng trào dâng một cảm giác kỳ dị không biết gọi là gì.

Chàng cảm thấy một tâm linh khác đang kêu gọi chàng, nhưng tuyệt không phải là Kỷ Thiên Thiên, cũng không phải là Tôn Ân.

Mãi cho đến hiện giờ, người có thể sản sinh cảm ứng tâm linh với chàng chỉ có ba người, là Kỷ Thiên Thiên, Tôn Ân và Ni Huệ Huy. Ni Huệ Huy đã chân thân ở Thiên huyết, đương nhiên không thể là ả.

Người này là ai?

Đây là một thứ cảm ứng không có ngôn ngữ nào có thể hình dung, kỳ diệu động hồn, tựa như tâm linh của mặt đất hòa với làn gió từ một phương hướng nào đó thổi đến, lùa phất qua thảo nguyên sông suối, cỏ xanh lượn lờ đong đưa theo gió, mặt nước thoang thoảng dợn sóng.

Chàng thấp thoáng cảm thấy đối phương ở đằng trước, lại không có cách nào nắm bắt được vị trí xác thực.

Yến Phi buông thả tâm thần, hú dài một tiếng, vọt vào dòng nước tràn trề hơi thu lạnh.

oOo

Lưu Dụ bị tiếng bước chân của Tống Bi Phong đánh thức, ngồi dậy trên giường, Tống Bi Phong đẩy cửa đi vào, thấy gã đã tỉnh, vui vẻ nói: “Vương Hoằng đến tìm ngươi”.

Lưu Dụ nhớ tới chuyện hẹn gặp, biết chắc có liên quan tới vụ đó, đứng dậy mặc đồ: “Lão Đồ đâu?”.

Tống Bi Phong đáp: “Y trời còn chưa sáng đã ra khỏi cửa, chắc là đi xem Biên Hoang Tập có hưởng ứng gì không”.

Lưu Dụ sau khi rửa ráy thay đồ, ra khách sảnh gặp Vương Hoằng.

Sau khi an tọa, Vương Hoằng khen: “Nơi này chọn rất có tâm ý, ngồi thuyền đến chỉ cần tiến vào Thanh Khê là dễ dàng biết có ai theo dõi không; còn đi đường bộ thì hẻm hóc chằng chịt, cũng có thể mượn hình thế bỏ rơi kẻ truy tung. Bất quá dùng thủy lộ vẫn tiện lợi hơn”.

Lưu Dụ thốt: “Ngoại trừ người phe Tư Mã Nguyên Hiên ra, Vương huynh là người duy nhất biết chỗ ở của bọn ta”.

Vương Hoằng cảm thấy vinh hạnh: “Ta sẽ đề ý cẩn thận, bảo vệ bí mật cho Lưu huynh”.

Lưu Dụ cười hỏi: “Có phải đã định ngày giờ ước kiến không?”.

Vương Hoằng đáp: “Chính là vậy, ta chưa gặp đã biết ngươi đoán ra, năm người muốn gặp mặt đều là hàng đầu trong thế hệ mới ở Kiến Khang, hơn nữa đại đa số có quan chức, nếu có thể giao hảo với họ, tương lai sẽ giúp ích rất nhiều cho bọn ta”.

Lưu Dụ sâu sắc cảm nhận được thành ý của Vương Hoằng, chỉ nghe giọng điệu hần nói là biết hần hoàn toàn đi theo phía mình. Được một cao môn công tử thân phận cao quý như vậy coi một kẻ áo vải như mình là lãnh tụ, tuyệt không phải dễ.

Vương Hoằng nói tiếp: “Năm người ta an bài cho Lưu huynh đi gặp là Tăng Thi, Gia cát Trường Dân, Chu Linh Thạch, Mao Tu Chi và Đan Đạo Tế. Bọn họ đều có giao tình rất thâm sâu với ta, Chu Linh Thạch quen biết ta từ nhỏ, người này văn tài võ nghệ đều không kém ta, là một nhân tài. Đan Đạo Tế tinh thông binh pháp, chỉ là không được triều đình dùng tới, khó triển khai sở trường. Năm người bọn họ đều có chung một điểm, là bất mãn Tư Mã hoàng triều vô cùng, chỉ tôn sùng An công và Huyền soái”.

Thành thật mà nói, dưới hoàn cảnh hiện thời, Lưu Dụ căn bản không có hứng thú đi hội kiến đám công tử này, chỉ vì nể tình Vương Hoằng, không muốn tạt nước lạnh lên nhiệt tâm của Vương Hoằng, chứ gã đâu có muốn nghiên cứu kỹ xem bọn họ kỳ thực là người ra sao.

Gã gật đầu: “Mọi sự cứ theo chủ ý của Vương huynh được rồi, lúc nào gặp mặt bọn họ?”.

Vương Hoằng đáp: “Địa điểm gặp mặt là Hoài Nguyệt lâu đối diện Vũ Bình đài của Thiên Thiên tiểu thư, tới giờ phải bắt Lưu huynh chịu ủy khuất giả làm tùy tùng của ta. Tự hội thanh nghị như vậy đêm nào cũng có cử hành, là chuyện bình thường nhất ở Kiến Khang, không ai có thể sinh nghi”.

Lưu Dụ cười thốt: “Người nói sao thì làm vậy đi, ta tín nhiệm an bài của Vương huynh là thỏa đáng nhất”.

Trong lòng không khỏi dâng tràn tình cảnh động hồ gặp mặt Kỷ Thiên Thiên ở Vũ Bình đài năm xưa, Hoài Nguyệt lâu sừng sững bên kia bờ, lầu cao năm tầng, hoàn tráng vĩ đại.

Nếu có thể lên tầng trên cùng thưởng thức gió trăng Tần Hoài hà thì quả là lạc thú, chỉ tiếc mình căn bản đã sớm mất đi thứ ham muốn đó.

Thanh âm của Vương Hoằng truyền vào tai gã: “Mấy ngày nay sắp đến vụ xuất chinh, làm quan lớn thì bận bịu lớn, nhỏ thì bận bịu nhỏ, mọi người đều bận bịu đến mức không thể gặp mặt, cho nên ta quyết định đến đêm sau khi đại quân xuất phát cử hành tụ hội”.

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, trong lòng lại đang nghĩ đến ước hội với Nhậm Thanh Thị, ước hẹn đêm hôm qua.

Hiện tại hy vọng giết chết Can Quy đã hoàn toàn ký thác trên mình mỹ nữ biến đổi khó lường kia.

oOo

Hoàng Hà bỏ xa đằng sau, lòng Yến Phi bỗng lại dâng hiện đôi mắt thần bí mỹ lệ đã làm cho chàng vĩnh viễn khó quên của An Ngọc Tình.

Kỳ quái!

Tại sao hai ngày nay cứ không ngừng nghĩ tới nàng ta?

Cảm ứng tâm linh kỳ dị lúc này đã biến mất không tung tích, tâm bình tĩnh không lo âu mà cũng không vui mừng, toàn thân như dung nhập vào thiên địa tạo hóa, hòa thành một thể với trời xanh trên đầu và đất bằng dưới chân, rõ ràng đây đây là thời khắc đáng lẽ không có bất cứ một tạp niệm nào, đôi mắt của An Ngọc Tình lại lơ mơ hiện hữu trong tâm.

Lẽ nào cảm ứng kỳ dị của tâm linh có liên quan tới nàng?

Nghĩ kỹ lại cảm thấy không có lý, chàng đâu phải mới ngày đầu biết nàng, trước đây lại đâu có bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Bất quá chàng cũng không dám hoàn toàn bài trừ khả năng đó, có lẽ là vì mình “đã tiến bộ”, chuyện không thể nào trước đây hiện tại biến thành có thể, ai dám khẳng định chứ?

Chàng toàn tốc lướt về hướng Hoài Thủy, di chuyển giữa ánh mặt trời ngày thu rải rắc, trong lòng chàng tràn ngập một ý niệm cố quái. Chàng sở dĩ có thể kiến lập liên hệ tâm linh với Kỷ Thiên Thiên là vì nỗi nhớ nồng đậm, tình yêu mãnh liệt giữa bọn họ đã dựng nên một nhịp cầu tâm linh quán thông mọi cách trở, có thể vượt qua bất cứ một khoảng cách nào. Điều này có thể lý giải.

Giả như hiện tượng tâm linh kỳ dị mấy ngày nay là bắt nguồn từ An Ngọc Tình, vậy có phải đã đại biểu giữa bọn họ cũng tồn tại mối duyên ái lẫn nhau gần như giữa chàng với Kỷ Thiên Thiên?

Yến Phi bị ý tưởng này làm kinh ngạc.

Lần đầu gặp An Ngọc Tình ở Biên Hoang, không thể phủ nhận nàng đã để lại ấn tượng đậm nét trong đáy lòng chàng, khiến cho chàng không ngừng nghĩ về nàng, khát vọng được gặp lại nàng, chốc chốc lại hồi tưởng lại lúc có mặt nàng.

Hội diện nhà họ Tạ trong hẻm Ô Y ở Kiến Khang, giúp cho quan hệ giữa chàng và nàng phát triển thêm một bước, lúc đó tâm thần chàng hoàn toàn bị tư tưởng, lời nói và khí chất độc đáo đặc thù của nàng hấp dẫn.

Mỗi một thần tình của nàng đều động hồn làm sao, lúc ở cùng nàng, chàng tức không thể bắt thời gian ngừng trôi.

Chỗ mê hồn nhất là cảm giác như gần gũi mà cũng như cách xa giữa nàng với người, cứ như một nữ thần hạ phàm không màng khói lửa nhân gian, hạ thấp địa vị tôn quý xuống nhân gian nói chuyện với tên phàm phu tục tử chàng. Từng cử chỉ từng lời nói của nàng luôn có thể làm xúc động tâm trường chàng.

Mà sự bỏ đi đột ngột của nàng cũng làm cho chàng lúc đó cảm thấy như có mất mát, tim lọt vào lưới mê.

Bất quá cũng vào cái đêm đó, chàng gặp được Kỷ Thiên Thiên, vị trí của An Ngọc Tình mau chóng bị Kỷ Thiên Thiên thay thế.

Chàng không thể tự lừa dối mình, chàng đối với An Ngọc Tình quả đã từng sản sinh tâm ý ái mộ.

Nhưng sự ngưỡng mộ đối với An Ngọc Tình đã là chuyện quá khứ, con tim chàng giờ đây đã hoàn toàn bị Kỷ Thiên Thiên chiếm cứ, không còn dung nạp sự vật gì khác.

Tình huống thật ra là sao đây?

Tại sao mình bây giờ lại khơi khơi không ngừng nghĩ tới nàng ta? Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Giờ phút này, trong lòng chàng dâng hiện một đồ tượng khác, trong vùng núi mỹ lệ, có một khu đất cháy đen, ở giữa là một cái hố lớn sâu rộng cỡ mấy chục rượng.

Thiên huyết khu Bạch Vân Sơn.

Bất chợt chàng cảm ứng được căn nguyên khiến cho tâm linh chàng xuất hiện dị động, là đến từ vị trí của Thiên huyết.

Tiếp đó đồ tượng của Thiên huyết bị đôi mắt thần bí của An Ngọc Tình thay thế.

Vào giờ phút này, chàng tỉnh ngộ An Ngọc Tình đang ở quanh Thiên huyết. Chàng hoàn toàn không rõ tại sao lại có thứ cảm ứng kỳ dị đó, nhưng lại hiểu rõ mình cần phải đến Thiên huyết.

Gạt bỏ tất cả đi gặp giai nhân, chàng không thể an tâm. Tuy không có khả năng biến đổi tình cảm vì nàng, nhưng ngoại trừ yêu đương nam nữ ra, chàng chịu làm bất cứ chuyện gì cho nàng.

- o O o -